

Наталля Данько
адказны сакратар рэдакцыі
раённай газеты “Савецкае Палессе”

Парог рэдакцыі раённай газеты “Савецкае Палессе” я пераступіла восемнаццацігадовым дзяўчом і гэта было 4 верасня 1967г. Не помню ўжо, якія дакладна словы сказаў мне тады, пры першай нашай сустрэчы, рэдактар Васіль Фёдаравіч Праскураў, але памятаю ўважлівы позірк, яго крышачку прыжмураных вачэй і прыязную ўсмішку.

У рэдакцыі мне спадабалася. Амаль усе яе супрацоўнікі былі маладыя, і саракагадовыя рэдактар ды бухгалтар (маладзейшыя чым цяперашняя я) здаваліся тады вельмі сталымі, умудронымі вопытам і да іхніх жыццёвых вяршынь здавалася так далёка-далёка.

У калектыве было цікава працаваць і весела праводзіць вольны час. У кароткіх перапынках паміж падрыхтоўкай матэрыялаў і выпускам газеты нашы хлопцы (а калектыву быў пераважна мужчынскі) гулялі ў шашкі, чыталі вершы і расказвалі смешныя гісторыі. І завадатарам тут пастаянна быў рэдактар, які да таго ж любіў і цудоўна спяваў народныя песні.

Працавала я напачатку ў адзеле пісьмаў. Але нек спатрэбілася замяніць пайшоўшага ў водпуск адказнага сакратара Віктара Гардзея і Васіль Фёдаравіч прапанаваў мне: “Давай, Наташа, навучыся сакратарскай справе.” Я жахнулася: гэтая работа мне, нявопытнай яшчэ журналістцы, здавалася таемнай, дзівоснай і недасягальна

мудронай. Скласці з заматак, артыкулаў, фотаздымкаў, вершаў прыгожую, дасціпную газетную паласу – я лічыла, што для гэтага патрэбны незвычайныя здольнасці.

Праскураў завёў мяне ў кабінет да намесніка рэдактара Пятра Васільевіча Яльца (зараз ён працуе ў абласной газеце “Зара”) і сказаў: “Павучы яе, Пятро, думаю, з дзяўчыны будзе толк.” Я, надбадзёраная гэтымі словамі, з цікавасцю назірала за маніпуляцыямі намесніка.

Так прадвызначыў Васіль Фёдаравіч мой далейшы працоўны шлях. Бо потым, калі Віктар Гардзеі паехаў на работу ў Мінск, я стала працаваць на гэтай пасадзе і працую дагэтуль, з некаторымі, праўда, перапынкамі. Займаюся справай, якую люблю і, трэба спадзявацца, няблага ведаю.

Васіль Фёдаравіч быў чалавекам памяркоўным, разважлівым і ў той жа час вясёлым, таварыцкім, але рэдактарам – строгім і патрабавальным. Здавалася памылка – і тады ў рэдакцыі грымелі грымоты і ледзь не блізкалі маланкі. Найбольш “атрымлівала” я. А як жа – адказны сакратар, значыць, за ўсё ў адказе. Дарэмна я спрабавала даказаць Васілю Фёдаравічу, што маёй віны ў той памылцы няма, што яе дапусціў карэспандэнт, які рыхтаваў матэрыял. Але грымоты грымелі. Ды і сціхалі яны раптоўна, як і з’яўляліся. Сяджу я, пакрыўджаная, ледзь не плачу, а Праскураў заходзіць у кабінет і, як ні ў чым не бывала, садзіцца насупраць і пачынае расказваць: ці пра сваё дзяцінства на далёкай Віцебшчыне, ці пра вайсковую службу ў Венгрыі, ці чытае вершы, якіх ён ведаў вялікае мноства. Паступова крыўда адступае, знікае, нібы дым. І вось ужо і я, і тыя, хто заходзіць да мяне ў кабінет з захапленнем слухаем нашага рэдактара.

З тых часоў нашай работы з Васілём Фёдаравічам у мяне засталася шмат фатаграфій. Час ад часу я дастаю іх, углядаюся ў нашы маладыя твары. І ўспамінаю...

